

Arrest

nr. 232 185 van 3 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 oktober 2019.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 24 juli 2019, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker, evenals zijn echtgenote, in 2018 in Griekenland internationale bescherming werd toegekend, met name de vluchtelingenstatus. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

3.1. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld en gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koestert of een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, dat zijn basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet er gegarandeerd zijn, en dat zijn levensomstandigheden aldaar niet beschouwd kunnen worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker geen valabele argumenten aanvoert die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3. Wat het arrest M.S.S. / België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 21 januari 2011 betreft (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland), waar verzoeker naar verwijst, dient erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs bij Algemene Vergadering heeft geoordeeld dat Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland niet langer a priori uitgesloten worden geacht. Bij arrest nr. 205 104 van 8 juni 2018, gewezen door de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd de vordering tot schorsing van een overdrachtsbesluit van een asielzoeker naar Griekenland verworpen. Ofschoon er nog steeds problemen bestaan inzake de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland, is er actueel geen sprake meer van systeemfouten die elke overdracht van een asielzoeker naar dit land verhinderen. Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland worden niet langer a priori uitgesloten geacht. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. X).

Ofschoon voorliggend verzoek gezien de verleende internationale bescherming niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering ressorteert, dan nog kan het standpunt gewezen door de Raad a fortiori ook een relevante parameter uitmaken in hoofde van verzoekers die internationale bescherming werd toegekend in andere lidstaten van de EU zoals Griekenland, daar aangenomen kan worden dat hun juridisch statuut als beschermden er nog meer verankerd is en er in beginsel vanuit gegaan kan worden dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond. Verzoeker toont evenwel het tegendeel niet in concreto aan.

Aan verzoeker werd internationale bescherming toegekend in Griekenland waaruit de nodige verplichtingen volgen voor de lidstaat in kwestie. Griekenland is immers als EU-lidstaat gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de status van verzoeker, rechten en voordelen waarvan hij gebruik kan maken. Verzoeker toont niet aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen of gebruik zou kunnen maken van voornoemde rechten en voordelen. Hij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat hij verhinderd was om in Griekenland in de elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt en samen met het Commissariaat-generaal kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk maakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in

vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. De bestreden beslissing duidt onder meer het volgende aan:

"In casu verklaart u in moeilijke omstandigheden te hebben geleefd in Griekenland. U haalt aan dat jullie in oude huizen in Kilkis werden geherbergd en dat jullie met moeite rondkwamen met de uitkering die jullie tijdens de procedure ontvingen (circa 450 euro). U diende zes maanden na het verkrijgen van uw statuut het huis, dat de organisatie van de VN had helpen vinden, te verlaten (CGVS, p. 4; CGVS echtgenote p.4). Gepeild wat u gedaan heeft tijdens de procedure stelt u dat u tevergeefs werk heeft gezocht. Er werd telkens een werkvergunning gevraagd doch dit krijgt men pas na het ontvangen van een statuut. U heeft echter quasi direct na het ontvangen van de status (oktober 2018) Griekenland op 3/12/2018 verlaten waardoor er dus geen sprake is van een serieuze poging om in Griekenland werk te vinden nadat u dus effectief over een werkvergunning beschikte. Het feit dat u voorheen gezocht heeft maar de taal niet machtig bent, geen mutualiteitsverzekering hebt en daarenboven veel Griekse jongeren zelf werkloos zijn (CGVS, pp. 4 en 5), bieden geen afdoende verschooning waarom u na het verkrijgen van een status niet in Griekenland gebleven bent. U en uw echtgenote gevraagd of jullie na het verkrijgen van jullie statuut bij landgenoten of bij Griekse instanties/VN bijkomende informatie hadden gevraagd over wat te doen na het bekomen van de status, antwoordt u slechts dat iedereen die een verblijfsvergunning krijgt het land verlaat (CGVS, p. 5). Uw echtgenote geeft aan dit niet te hebben gedaan omdat jullie dan nog langer in Griekenland zouden zijn gebleven (CGVS echtgenote p. 6-7). Hieruit blijkt dat jullie niet van plan waren in Griekenland te blijven en jullie bijgevolg ook geen ernstige pogingen ondernomen hebben om er een leven voor jullie gezin op te bouwen. Wat betreft uw bewering dat de school die uw kinderen bezochten ontoereikend was voor de begeleiding van vluchtelingenkinderen, er enkel gespeeld werd en ze niet samen met Griekse kinderen in de klas zaten, uw echtgenote voegt nog toe dat uw zoontje gepest werd op school, dient opgemerkt dat dit louter beweringen zijn en dit sowieso niet wordt beschouwd als een vrees in de zin van de Conventie (CGVS, p. 6; CGVS echtgenote p.5)

Verder beweert u in Griekenland geen medische hulp te hebben gekregen doch u kan dit niet staven met concrete feiten en bewijzen. U haalt terloops aan dat u twee uur bij dokter had zitten wachten maar geen medicatie kreeg terwijl u hier in België direct werd onderzocht (CGVS, p. 7). In de Griekse medische fiche dd. juli 2017 en die u meekreeg staat duidelijk dat u onder andere hartpatiënt bent en tot de categorie van kwetsbare personen behoort. Hieruit kan logischerwijze geconcludeerd worden dat u wel degelijk bent onderzocht en dat met dit document u zeer waarschijnlijk daarna tijdens het verdere verloop van uw procedure desbetreffende medische hulp heeft kunnen verkrijgen."

Verzoeker gaat niet of nauwelijks concreet in op voormelde motieven en hij slaagt er, meer algemeen, niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing. Hij toont niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien maakt verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Hij toont, zoals ook in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt, niet aan Griekenland te hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

3.5. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift erg beknopt en zeer algemeen op zijn persoonlijk wedervaren in Griekenland, waarbij hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Hij duidt hierbij tevens en op algemene wijze op de moeilijke levensomstandigheden voor (erkende) vluchtelingen in Griekenland en verwijst naar (door hem in het verzoekschrift aangehaalde) landeninformatie ter zake.

Landeninformatie, zoals die waar verzoeker naar verwijst omtrent de situatie en (levens)omstandigheden voor (erkende) vluchtelingen in Griekenland, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie op zich volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot o.a. huisvesting, werkgelegenheid en

opleiding, gezondheidszorg en de specifieke kwetsbaarheid waarmee, binnen deze context, erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden in Griekenland te kampen hebben. Hoewel de door verzoeker bijgebrachte informatie o.a. getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd. De Raad herinnert er ook aan dat de louter verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Tevens dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet ontkent of betwist dat hij en zijn gezin Griekenland quasi meteen na het aldaar verkrijgen van internationale bescherming hebben verlaten, hetgeen een indicatie is dat zij niet zinnens waren om er lange tijd te verblijven. Het geeft geenszins blijk van de intentie en een doorgedreven poging om er een duurzaam leven op te bouwen.

3.6. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreft bovendien een problematiek van louter socio-economische aard dewelke niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker internationale bescherming werd toegekend in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

3.7. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij toont het tegendeel niet aan.

De Raad wijst in dit verband nog op recente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. De verzoekende partij moet zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker blijft hier evenwel in gebreke.

3.8. *Er kan niet ontkend worden dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, zoals o.a. ook blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte informatie. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. Het komt evenwel aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft.*

4. *Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland."*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 oktober 2019, voert verzoekende partij vooreerst aan dat zij in essentie wenst te verwijzen naar haar verzoekschrift en de aanvullende nota die zij ter terechtzitting neerlegt. Zij licht toe dat in haar verzoekschrift wordt uiteengezet dat de levensomstandigheden in Griekenland erbarmelijk zijn voor erkende vluchtelingen; zij licht toe dat de kinderen niet naar school konden gaan, er een gebrek is aan menswaardige huisvesting, de afwezigheid van de medische zorg, geen taallessen en integratiecursussen, waardoor het onmogelijk is om werk te vinden. Verzoekende partij stelt dat door al deze elementen het risico zeer groot is dat zij in een situatie van ernstige deprivatie terecht komt. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij omtrent deze zaken verwezen heeft naar zeer veel objectieve informatie. Voorts wijst verzoekende partij erop dat zij in Griekenland gevisieerd werd door het Syrische regime. Zij licht toe dat zij gekend is bij de andere Syriërs en mensen van het regime en dat hun tent in brand werd gestoken en haar zoon bijna werd ontvoerd. Verzoekende partij benadrukt dat zij en haar gezin zich niet veilig voelen nu daar mensen in het kamp lopen die haar bedreigen en die oorlogsmisdaden hebben gepleegd. Verzoekende partij stelt dat zij de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

De Raad stelt dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn

om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Dit wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoekende partij zelf *in concreto* dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie HvJEU, Ibrahim e.a. van 19 maart 2019, punt 90). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (*ibid.*, punt 91).

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel niet kan ontkend worden dat Griekenland kampt met diverse problemen op socio-economisch vlak, blijft verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat zij geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting en dat zij in een situatie van extreme materiële armoede zal terechtkomen die haar niet in staat stelt in haar meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar verzoekende partij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekende partij geen gegronde vrees koestert en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat haar basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat haar levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekende partij luidt dienaangaande als volgt:

"In casu verklaart u in moeilijke omstandigheden te hebben geleefd in Griekenland. U haalt aan dat jullie in oude huizen in Kilikis werden geherbergd en dat jullie met moeite rondkwamen met de uitkering die jullie tijdens de procedure ontvingen (circa 450 euro). U diende zes maanden na het verkrijgen van uw statuut het huis, dat de organisatie van de VN had helpen vinden, te verlaten (CGVS, p. 4; CGVS echtgenote p.4). Gepeild wat u gedaan heeft tijdens de procedure stelt u dat u tevergeefs werk heeft gezocht. Er werd telkens een werkvergunning gevraagd doch dit krijgt men pas na het ontvangen van een statuut. U heeft echter quasi direct na het ontvangen van de status (oktober 2018) Griekenland op 3/12/2018 verlaten waardoor er dus geen sprake is van een serieuze poging om in Griekenland werk te vinden nadat u dus effectief over een werkvergunning beschikte. Het feit dat u voorheen gezocht heeft maar de taal niet machtig bent, geen mutualiteitsverzekering hebt en daarenboven veel Griekse jongeren zelf werkloos zijn (CGVS, pp. 4 en 5), bieden geen afdoende verschooning waarom u na het verkrijgen van een status niet in Griekenland gebleven bent. U en uw echtgenote gevraagd of jullie na het verkrijgen van jullie statuut bij landgenoten of bij Griekse instanties/VN bijkomende informatie hadden gevraagd over wat te doen na het bekomen van de status, antwoordt u slechts dat iedereen die een verblijfsvergunning krijgt het land verlaat (CGVS, p. 5). Uw echtgenote geeft aan dit niet te hebben gedaan omdat jullie dan nog langer in Griekenland zouden zijn gebleven (CGVS echtgenote p. 6-7). Hieruit blijkt dat jullie niet van plan waren in Griekenland te blijven en jullie bijgevolg ook geen ernstige pogingen ondernomen hebben om er een leven voor jullie gezin op te bouwen. Wat betreft uw bewering

dat de school die uw kinderen bezochten ontoereikend was voor de begeleiding van vluchtelingenkinderen, er enkel gespeeld werd en ze niet samen met Griekse kinderen in de klas zaten, uw echtgenote voegt nog toe dat uw zontje gepest werd op school, dient opgemerkt dat dit louter beweringen zijn en dit sowieso niet wordt beschouwd als een vrees in de zin van de Conventie (CGVS, p. 6; CGVS echtgenote p.5)

Verder beweert u in Griekenland geen medische hulp te hebben gekregen doch u kan dit niet staven met concrete feiten en bewijzen. U haalt terloops aan dat u twee uur bij dokter had zitten wachten maar geen medicatie kreeg terwijl u hier in België direct werd onderzocht (CGVS, p. 7). In de Griekse medische fiche dd. juli 2017 en die u meekreeg staat duidelijk dat u onder andere hartpatiënt bent en tot de categorie van kwetsbare personen behoort. Hieruit kan logischerwijze geconcludeerd worden dat u wel degelijk bent onderzocht en dat met dit document u zeer waarschijnlijk daarna tijdens het verdere verloop van uw procedure desbetreffende medische hulp heeft kunnen verkrijgen."

Uit voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op individuele wijze heeft onderzocht en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoekende partij brengt evenwel geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij ter weerlegging van deze pertinente en deugdelijke motieven, die allen grondslag vinden in het administratief dossier. De Raad herinnert er tevens aan dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Griekenland niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De stelling dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van ernstige deprivatie, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoekende partij *in concreto* aantoont dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

Voorts wijst verzoekende partij erop dat zij in Griekenland geïsoleerd werd door het Syrische regime. Zij licht toe dat zij gekend is bij de andere Syriërs en mensen van het regime en dat hun tent in brand werd gestoken en haar zoon bijna werd ontvoerd. Verzoekende partij benadrukt dat zij en haar gezin zich niet veilig voelen nu daar mensen in het kamp lopen die haar bedreigen en die oorlogsmisdaden hebben gepleegd.

Met betrekking tot het onveiligheidsgevoel in Griekenland en de ontvoering van haar zoon, wijst de Raad naar hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld: *"U maakt voor het overige melding van een onveiligheidsgevoel in Griekenland door het drugsmilieu en kinderhandel door buitenlandse groepen (dixit 'Pakistanen / Indiërs') in Saloniki (Thessaloniki) en het racisme in het algemeen bij de Griekse bevolking (CGVS, p. 6). Dit is echter te algemeen om hieruit een vrees in de zin van de Conventie te kunnen afleiden. U haalt weliswaar een incident aan waarbij een onbekende persoon uw toen vierjarige zoon trachtte te ontvoeren aan het busstation in Saloniki (CGVS, p. 6). doch dient in dezer te worden opgemerkt dat u geen klacht indiende bij de politie 'omdat u een vluchteling bent' (CGVS, p. 6). Gezien u aangeeft geen aangifte te hebben gedaan, kan u bezwaarlijk concluderen dat de autoriteiten u geen beschermingen zouden bieden. Tot slot haalt u aan dat uw vrouw en uw oudste dochter A.(...) (die toen 10 – 11 jaar was) eens werden lastiggevallen omdat ze een hoofddoek (hijaab) dragen (CGVS, p. 6). Uw echtgenote haalde zelf dit argument terzijde aan gezien de reden waarom ze Griekenland verliet was omwille van de kinderen. Ze schetste het incident waarbij haar hoofddoek werd bespuwd omdat men dacht dat ze Turkse is en de Grieken de Turken haten (CGVS echtgenote, p. 6). Ook u werd vaak beledigd omdat Grieken de vluchtelingen in het algemeen beschouwen als 'broodrovers' (CGVS, p. 6). Deze door u aangehaalde incidenten zijn niet ernstig genoeg om te spreken van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en dergelijke situaties kunnen zich overal in Europa voordoen."*

De Raad merkt op dat verzoekende partij en haar echtgenote tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 17 juli 2019 de volgende zaken niet hebben aangehaald toen ze hun persoonlijke situatie in Griekenland mochten uiteenzetten en de redenen opgeven waarom zij Griekenland hebben verlaten: dat zij in Griekenland geïsoleerd zou zijn door het Syrische regime, dat zij gekend zou zijn bij de andere Syriërs en mensen van het regime, dat hun tent in brand zou zijn gestoken, en dat zij en haar gezin zich niet veilig zouden voelen nu daar mensen in het kamp lopen die

haar zouden bedreigen en die oorlogsmisdaden zouden hebben gepleegd. Deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze aangehaalde elementen. Immer kan redelijkerwijs aangenomen worden dat dergelijke zwaarwichtige feiten door verzoekende partij onmiddellijk zouden zijn gemeld aan de Belgische asielinstanties bij het indienen van haar verzoek.

Bovendien laat zij na uit te leggen waarom zij dergelijke zaken niet eerder heeft vermeld tijdens haar huidig verzoek en een nadere toelichting/uitleg of verdere details te geven omtrent voorgaande zaken. Evenmin maakt zij aannemelijk dat zij voor eventuele problemen dienaangaande niet zou kunnen rekenen op de bescherming vanwege de Griekse autoriteiten. De Raad besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan deze aangehaalde elementen

Verzoekende partij heeft bij haar aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, de volgende stukken overgemaakt aan de Raad: *"1 & 2: Krantenartikels (internet) waaruit blijkt dat de Syrische vluchtelingen in Griekenland geïnfiltreerd worden door de veiligheidsdiensten van Bachar Al Assad"*, *"3 & 4 & 5: Foto's van een militair van de overheid in Syrië"* en *"6: Foto van dezelfde man in Griekenland"*. Zij stelt hierbij het volgende: *"Deze stukken staven de vrees tegenover Griekenland waar verzoekers geen effectieve bescherming kunnen vinden."*

Het verwijzen naar krantenartikelen (stukken 1 en 2), volstaat niet om aan te tonen dat zij in Griekenland werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in Griekenland aan bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier geheel in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad stelt vast dat op de stukken 3, 4 en 5 een man in een militaire uitrusting (poserend bij lijken) en op stuk 6 dezelfde man in gewone kledij te zien is doch niets meer dan dat. De Raad wijst erop dat deze foto's geen garantie bieden omtrent de authenticiteit over wat wordt afgebeeld door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie. Uit de foto's kan bijgevolg niet worden geconcludeerd dat deze man effectief een militair zou zijn en lid zou zijn van het Syrische regime. Verder bevatten deze foto's geen enkele verwijzing naar waar (volgens verzoekende partij in Syrië en Griekenland), wanneer of in welke omstandigheden deze werden genomen, zodat ze bezwaarlijk als objectieve, sluitende bewijzen van de door verzoekende partij aangehaalde beweringen kunnen worden beschouwd. Uit deze foto's blijkt dus geenszins dat verzoekende partij in Griekenland werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in Griekenland aan bescherming ontbeert.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij de subsidiaire bescherming moet worden toegekend, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 25 oktober 2019 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS